

Een verhaal over liefde en verdraagzaamheid

door Edine Wijnands

BREDA - Mooi niet! Dat is de naam die de Bredase schrijver/regisseur Ton Biemans meegaf aan de nieuwste productie van Breda on Stage.

Gisteren was de première.

Mooi niet! Het is een titel waarmee Biemans ageert tegen de hedendaagse tijd. Eentje waarin iedereen maar denkt te mogen zeggen wat hem op de tong ligt.

Zoals Bul Voesenek. Een weergaloos neergezette rol van Jack Span. In het plat Bredaas windt deze tirannieke, dwingende vader en fanatieke oranjeloper er geen doekjes om: hij heeft een hekel aan buitenlanders. Punt uit. Ze zijn lui, hangen op de bank en teren op zijn zak. Dat dat exact het gedrag is dat Voesenek zelf vertoont, heeft hij pas door aan het einde, wanneer zijn vrouw Bea (een sterke rol van Petra van Dijk) het hem eens goed onder de neus wrijft.

Dat is één verhaallijn. Maar Biemans zou Biemans niet zijn als hij niet op ingenieuze wijze tal van andere lagen in de voorstelling had gelegd. Dat was twee jaar geleden al zo, toen hij met 'Durf te dromen' zijn eerste stuk schreef voor Breda on Stage. En dat is deze keer weer.

Zo kreeg het publiek gisteren niet één, niet twee, maar drie versies van Shakespeare's Romeo en Julia gepresenteerd. Het ene, het authentieke, werd gisteren getoond als stuk dat een groep amateuracteurs instudeerde. Al snel blijken die acteurs in het dagelijkse leven deel uit te maken van twee rivaliserende families.

Net als de Caputels en de Montagues in het beroemde spel van Shakespeare. De Bredase variant toont tweespalt tussen de oer-Bredase familie Voesenek en een Marokkaanse familie uit Breda. Waarvan zoon Bram verliefd wordt op de (eigenlijk uitgehuwelijkte) Marokkaanse Alysia. Het einde laat zich raden.

Opmerkelijk is trouwens hoe makkelijk Bram wegkomt met een paar argeloze steekpartijen die hij uitdeelt, maar dat terzijde.

Naast Bram is er nog een Romeo. En een Julia. En jawel, die Romeo blijkt een gemeentesecretaris die een geheime relatie heeft met een topambtenaar. Biemans zet het neer als een mooie en tragische liefde. Verpest door roddelende en naar de pers lekkende ambtenaren. Een groep vrouwen die zo verschrikkelijk smakelijk lol hebben in hun achterklap, dat het nogal aanstekelijk werkt op het publiek.

Sowieso zijn de acteurs en actrices, veelal jonge Bredanaars, deze première goed in vorm. Het spel is prima, de zang nog beter. En de dans, zelfs één keer -bij een pas de deux- uitgevoerd op spitzten, sluit naadloos aan op dat wat het verhaal vertelt. Een compliment is op zijn plaats aan Lorenzo Koppenaal, een geweldige danser. Die natuurlijk weer werd gevoed door de muziek.

Onder leiding van Ludwig Antonissen bleek die van a tot z uiterst sterk. Net als de prachtige decors en kostuums. Voor wie de vroegere Bredase Revue nog kent, hoeft dat natuurlijk nauwelijks een verrassing te zijn. Het is nagenoeg het werk van dezelfde groep makers en dus van exact dezelfde kwaliteit als vanouds.

En het stuk zelf, met naast spel, dans en zang, ook multimediale elementen? Het publiek was daar na afloop vrij duidelijk over. Breda on Stage vervelend? Mooi niet!

t/m zondag in het Chassé Theater.